روزنامه
سرآمد اقتصاد

صاحب امتیاز و مدیر مسئول: فیروز اسماعیلی نژاد
قائم مقام مدیر مسئول: امید عباسی
زیر نظر شورای سیاستگذاری
سردبیر: دکتر ایرج گلشنی
دبیر تحریریه: سعید قلیچی
دبیر عکس: اصغر بشارتی

طرح و کاریکاتور: فریبا عزیزی
چاپ: صمیم
توزیع: موسسه نشریات جراری
تلفن دفتر مرکزی: ۸۸۷۶۹۲۲۷-۰۲۱
تلفن دفترشهرستان ها: ۸۶۰۴۷۵۹۶ -۰۲۱
سازمان آگهی ها: ۰۹۱۹۸۵۴۳۹۹۶

پست الکترونیکی: Eghtesadsaramad@gmail.com
نشانی سایت: Eeghtesadsaramad.ir
عضو انجمن روزنامه های غیردولتی
نشانی دفتر مرکزی: تهران- خیابان سهروردی شمالی مابین هویزه و بهشتی - پلاک ۴۵۶ طبقه سوم - واحد ۳

شنبه- ۲ اسفند ۱۴۰۴
سال یازدهم - شماره ۲۴۲۹

«سرآمد» بررسی می‌کند؛

ضرورت سرمایه‌گذاری در پایه‌های حکمرانی دریا

گروه راهبردی - مرتضی فاخری - صنعت دریایی و بنادر، به مثابه شریان‌های حیاتی اقتصاد جهانی، همواره نقشی فراتر از یک زیرساخت صرف ایفا کرده‌اند؛ آنها آیینه تمام‌نمایی از اراده سیاسی، توانمندی اجرایی و بلوغ اقتصادی کشورها محسوب می‌شوند. با این حال، در دهه‌های اخیر، تحولات عمیقی در معادلات این عرصه رخ داده که صرفاً به پیشرفت‌های فنی یا افزایش ظرفیت‌های عملیاتی محدود نمی‌شود. امروزه، بنادر و آب‌های پیرامونی به صحنه‌ای برای آزمون بزرگ‌تری تبدیل شده‌اند: چگونگی آشتی دادن منافع اقتصادی با الزامات زیست‌محیطی و مطالبات اجتماعی، در سایه‌ای از رقابت‌های ژئوپلیتیک فزاینده. اینجاست که مفهوم حکمرانی خوب دریایی به مثابه یک ضرورت انکارناپذیر خود را نمایان می‌سازد؛ مفهومی که دیگر صرفاً به کارآمدی تشکیلات اداری محدود نمانده، بلکه به معیاری برای سنجش توانایی یک کشور در ایجاد توازن میان سودآوری کوتاه‌مدت و پایداری بلندمدت تبدیل شده است.

به گزارش اقتصادسرآمد، مرتضی فاخری در این باره به سرآمد نوشت: در چنین چشم‌اندازی، سرمایه‌گذاری در اقتصاد دریا محور، از یک معامله صرف اقتصادی فراتر رفته و به کنشگری هوشمندانه در شبکه‌ای پیچیده از روابط تبدیل می‌شود. سرمایه‌گذار امروزی، به ویژه در پروژه‌های کلان بندری، دیگر تنها به دنبال ضمانت‌های مالی و مشوق‌های مالیاتی نیست؛ او به دنبال پیش‌بینی‌پذیری قوانین، شفافیت رویه‌ها، و اطمینان از این است که سرمایه‌اش در مسیری حرکت می‌کند که با استانداردهای نوین جهانی همخوانی دارد. از سوی دیگر، نهادهای بین‌المللی اعتباردهنده، تخصیص منابع مالی را به رعایت معیارهای سختگیرانه‌ای چون کاهش آلاینده‌های کربنی و حفظ حقوق جوامع محلی مشروط کرده‌اند. این تحولات، پرسشی اساسی را پیش روی سیاست‌گذاران و فعالان اقتصادی ایران قرار می‌دهد: آیا زیرساخت‌های حقوقی، اجرایی و فرهنگی ما برای تعامل با این نسل جدید از الزامات سرمایه‌گذاری آماده است؟ پاسخ به این پرسش، نه در شعار، که در بازتعریف رابطه میان دولت، بازار و جامعه در حوزه دریایی نهفته است.

شفافیت و مسئولیت‌پذیری اقلیمی و زیست‌محیطی

دریای آرام، اقتصاد را به جریان می‌اندازد؛ دریای متلاطم، اما می‌تواند سرنوشت‌ها را دگرگون کند. امروزه اما امواجی تازه در حال شکل‌گیری‌اند که نه از باد و طوفان، که از اراده جامعه جهانی برای نجات سیاره زمین سرچشمه می‌گیرند. در این میان، صنعت دریانوردی و بنادر که روزگاری بی‌خیالانه سوخت‌های سنگین را به اقیانوس‌ها تحمیل می‌کردند، اکنون خود در برابر دادگاه افکار عمومی و نهادهای مالی بین‌المللی قرار گرفته‌اند. قاعده بازی تغییر کرده است؛ دیگر صرفاً نرخ بارگیری و تخلیه یا سرعت جابجایی کالا ملاک ارزیابی نیست، بلکه ردپای کربنی هر کشتی، میزان آلایندگی هر بندر و تأثیر هر سرمایه‌گذاری بر تغییرات اقلیمی به معیاری تعیین‌کننده در جذب یا دفع سرمایه تبدیل شده است. آنچه امروز پیش‌ران تحول در اقتصاد آبی محسوب می‌شود، نه صرفاً جذابیت‌های مالی، که چارچوب‌های شفاف و مسئولانه‌ای است که سرمایه‌گذاران و مؤسسات مالی برای بقای خود در دنیای فردا ناگزیر از پذیرش آن هستند. اینجا، در این نقطه عطف تاریخی، شفافیت زیست‌محیطی از یک انتخاب اخلاقی به یک الزام اقتصادی تغییر ماهیت داده است.

در چنین فضایی، ابتکارات جهانی چون اصول پوزئیدون دیگر یک پیشنهاد اختیاری نیستند، بلکه به مثابه زبان مشترکی برای گفت‌وگوی میان بانک‌ها، مالکان کشتی و فعالان بندری درآمده‌اند. این اصول، با الزام مؤسسات مالی به افشای میزان همسویی پرتفوی وام‌های خود با اهداف کاهش کربن سازمان بین‌المللی دریانوردی، عملاً جهت وزش بادهای سرمایه را به سمت فعالیت‌های کم‌کربن تغییر مسیر داده‌اند. همزمان، پروتکل سرمایه‌گذاری اقیانوس سازمان ملل به عنوان نقشه‌راهی جامع، مسیر را برای دولت‌ها و سرمایه‌گذاران هموار می‌کند تا با تکیه بر چارچوب‌های معتبری چون تیم اف‌سی‌دی و تی‌ان‌اف‌دی، شفافیت را از شعار به رویه‌ای قابل راستی‌آزمایی تبدیل کنند. تجربه کشورهای پیشگام مانند بلیز نشان می‌دهد که این تحول صرفاً به اعداد و ارقام خلاصه نمی‌شود؛ تعریف شاخص‌های کلیدی عملکرد اجتماعی و محیط‌زیستی و پایش مستمر آنها از طریق داشبوردهای متمرکز، این امکان را فراهم آورده تا تأثیر واقعی سرمایه‌گذاری‌ها بر معیشت جوامع ساحلی و سلامت اکوسیستم‌های شکننده دریایی اندازه‌گیری شود. به این ترتیب، سرمایه‌گذاری آبی از یک مفهوم انتزاعی به منبعی عینی برای بهبود زندگی مردمی تبدیل می‌شود که قرن‌هاست چشم به دریا دوخته‌اند.

ثبات قوانین و سلامت حکمرانی در بنادر

بندرها همواره به مثابه دروازه‌های طلایی اقتصاد کشورها عمل کرده‌اند، اما رمز گشوده ماندن این دروازه‌ها به روی سرمایه‌های تازه، نه در عمق بیشتر اسکله‌ها که در استحکام ستون‌های حقوقی و اجرایی حکمرانی نهفته است. سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های بندری، برخلاف معاملات زودبازده تجاری، ذاتاً با افق‌های بلندمدت گره خورده و به همین دلیل، سرمایه‌گذاران پیش از آنکه به نرخ سود یا معافیت‌های مالیاتی چشم بدوزند، به دنبال تضمینی به مراتب بنیادی‌تر می‌گردند: ثبات. آنها می‌خواهند بدانند قانونی که امروز بر اساس آن برنامه ریخته‌اند، فردا با تغییر مدیران یا تفاسیر شخصی دگرگون نخواهد شد و مجوزی که با طی تشریفات دریافت شده، در میانه راه ابطال نمی‌گردد. این انتظار ساده اما عمیق، یعنی قابلیت پیش‌بینی مقررات، ستون فقرات هر رابطه پایدار میان دولت و سرمایه‌گذار در حوزه بنادر است؛ رابطه‌ای که اگر بر ماسه‌های بی‌ثباتی بنا شود، نخستین موج نوسانات ارزی یا تحریم‌های بین‌المللی آن را فرو خواهد ریخت.

در چنین معادله‌ای، بازتعریف نقش نهادهای عمومی از یک بازیگر مستقیم تجاری به یک تسهیلگر هوشمند، اهمیتی حیاتی می‌یابد. هنگامی که سازمان بنادر به جای رقابت با بخش خصوصی بر سر یک قرارداد سودآور، به عنوان ناظر و تنظیم‌گر بی‌طرف عمل کند و زمین بازی را برای همه فعالان یکسان بچیند، اعتماد لازم برای ورود سرمایه‌های خرد و کلان فراهم می‌آید. این بی‌طرفی و پرهیز از قراردادهای سختگیرانه و یک‌جانبه در اجاره اراضی، به اپراتورهای خصوصی مجال می‌دهد تا با خیالی آسوده به برنامه‌ریزی استراتژیک و سرمایه‌گذاری در تجهیزات مدرن بپردازند. همزمان، کارآمدسازی فرآیندهای صدور مجوز برای پروژه‌های مکمل همچون اتصالات ریلی به بنادر یا تأسیسات انرژی پاک، نشانه‌ای روشن از بلوغ حکمرانی است. تأخیرهای بروکراتیک که گاه ماه‌ها و سال‌ها به درازا می‌کشند، نه تنها هزینه‌ها را سرسام‌آور می‌کنند، بلکه پیام مخربی به بازار مخابره می‌کنند: اینجا سرزمین فرصت‌های از دست رفته است.

تجربه جهانی گواهی می‌دهد بنادری که توانسته‌اند سرمایه‌گذاران بین‌المللی را برای دهه‌ها حفظ کنند، لزوماً بزرگترین یا مجهزترین بنادر نبوده‌اند، بلکه باثبات‌ترین آنها از حیث قوانین و شفاف‌ترین آنها از منظر رویه‌ها بوده‌اند.

حکمرانی تطبیق‌یافته با ریسک‌های ژئوپلیتیک و امنیت ملی

بنادر در جهان امروز دیگر تنها محل پهلوگیری کشتی‌ها یا انبار کالا نیستند؛ آنها به گره‌گاه‌های عصبی اقتصاد ملی و حلقه‌های اتصال زنجیره‌های تأمین جهانی تبدیل شده‌اند که هرگونه اختلال در آنها می‌تواند امنیت اقتصادی یک کشور را با چالش جدی مواجه سازد. این نقش دوگانه، یعنی کارکرد اقتصادی و ماهیت راهبردی، معادله سرمایه‌گذاری در بنادر را به مراتب پیچیده‌تر از گذشته کرده است. امروزه دولتها به خوبی دریافته‌اند که گشودن دروازه‌های بنادر به روی سرمایه‌های خارجی، اگرچه برای توسعه حیاتی است، اما بدون طراحی سازوکارهای هوشمندانه پایش و ارزیابی، می‌تواند به نفوذی خاموش و وابستگی‌های ناخواسته منجر شود. به همین دلیل، نسلی تازه از سیاست‌های سرمایه‌گذاری در حال ظهور است که در آنها لنز امنیت ملی در کنار ذره‌بین سودآوری اقتصادی قرار می‌گیرد. کشورهای پیشرویی همچون کانادا با کاهش آستانه مالی برای بررسی معاملات و اعمال ارزیابی‌های دقیق‌تر، تلاش می‌کنند میان جذابیت سرمایه‌گذاری و حفظ حاکمیت خود توازنی ظریف برقرار کنند؛ توازنی که در آن منافع بلندمدت ملی بر منافع مقطعی مالی اولویت می‌یابد. اما پیچیدگی ماجرا زمانی دوچندان می‌شود که بدانیم بنادر، برخلاف تصور رایج، موجودیت‌هایی یکسان با ساختارهای حکمرانی مشابه نیستند. بندری چون روتردام با خودمختاری بالا و مدیریت خصوصی‌وار، در مقایسه با بندری نظیر جنوا که وابستگی بیشتری به ساختارهای دولتی دارد، منطق متفاوتی در مواجهه با الزامات امنیتی و پایش سرمایه‌گذاری از خود نشان می‌دهد. حکمرانی خوب در این عرصه به معنای تحمیل یک نسخه واحد بر همه بنادر نیست، بلکه مستلزم درک عمیق این تفاوت‌های ساختاری و طراحی رویه‌هایی متناسب با بافتار حاکمیتی هر بندر است. آنچه اهمیت دارد، شفافیت و پیش‌بینی‌پذیری این رویه‌هاست تا سرمایه‌گذار بداند در چه چارچوبی ارزیابی می‌شود و مرزهای قرمز کدامند. اگر پایش سرمایه‌گذاری با دیدگاه امنیت ملی، به رویه‌های مبهم و سلیقه‌ای تبدیل شود، نه تنها به هدف خود یعنی حفظ امنیت نمی‌رسد، که سرمایه‌گذاران داخلی و خارجی را نیز فراری داده و بنادر را به موجودیت‌هایی منزوی و توسعه‌نیافته تبدیل خواهد کرد.

هماهنگی و مشارکت جامع ذی‌نفعان

توسعه پایدار بنادر هرگز با اتکای صرف به مذاکرات دوجانبه دولت و سرمایه‌گذار محقق نشده است؛ این معادله پیچیده، بازیگران متعددی دارد که نادیده گرفتن هر یک می‌تواند به سرنوشت پروژه‌ای سال‌ها پایان دهد. تجربه جهانی نشان داده است که جوامع محلی، به ویژه آنهایی که نسل‌ها در سایه بنادر زیسته و با فراز و نشیب‌های آن زیسته‌اند، دیگر تماشاگر صرف نیستند. امروزه در کانادا، مشارکت واقعی با جوامع بومی از طریق اعطای سهام و بهره‌گیری از ابزارهای نوآور مالی چون ضمانت‌نامه‌های وام، نه یک اقدام بشردوستانه که یک استراتژی هوشمندانه برای کاهش ریسک‌های اجتماعی تسریع فرآیندهای تأیید محسوب می‌شود. این رویکرد، سرمایه‌گذاری را از ورطه بی‌اعتمادی نجات می‌دهد و منافع را به گونه‌ای توزیع می‌کند که جامعه محلی نه در برابر که در کنار پروژه بایستد. چنین نگاهی، دموکراسی را از شعار به روشی عملیاتی برای پیشبرد توسعه تبدیل می‌کند. اما هماهنگی مؤثر تنها به جوامع پیرامونی محدود نمی‌ماند و به درون ساختارهای حاکمیتی نیز کشیده می‌شود. پیش از آنکه طرحی برای افزایش ظرفیت بندری کلید بخورد، مشورت سیستماتیک با اپراتورهای خصوصی می‌تواند از هدررفت منابع عظیم عمومی جلوگیری کند؛ چه بسیار پروژه‌هایی که بر مبنای حدس و گمان طراحی شدند اما به دلیل بی‌توجهی به نیاز واقعی بازار، به نمادهایی خاموش و بی‌استفاده تبدیل گشتند. در کنار این، بنادر امروز برای اجرای پروژه‌های حیاتی چون تأمین برق ساحلی یا سوخت‌رسانی پاک، نیازمند هماهنگی تنگاتنگ با شرکت‌های برق، آژانس‌های حمل‌ونقل و نهادهای بودجه‌ریز هستند. ناهماهنگی میان این نهادها، نه تنها پروژه را به تأخیر می‌اندازد، که اعتماد سرمایه‌گذار را به کلیت نظام برنامه‌ریزی مخدوش می‌سازد. تدوین چارچوب‌های نظارتی منسجم و فرآیندهای شفاف تخصیص منابع عمومی، تنها راه برون‌رفت از این آشفتگی و خلق محیطی قابل پیش‌بینی برای تصمیم‌گیری‌های بلندمدت سرمایه‌گذاری است.

مدل‌های تأمین مالی نوآورانه و تفکیک ارزش از بازده تجاری

یکی از دیرپاترین سوءتفاهم‌ها در عرصه سرمایه‌گذاری دریایی، این پندار نادرست است که هر پروژه ارزشمندی باید در کوتاه‌مدت بازدهی قابل قبولی برای بخش خصوصی به همراه داشته باشد. تجربه اما نشان داده که بسیاری از زیرساخت‌های حیاتی برای آینده بنادر و سواحل، هرگز در محاسبات سنتی سود و زیان توجیه‌پذیر نیستند، حال آنکه منافع عمومی آنها فراتر از اعداد و ارقام است. پروژه کاهش آلودگی هوای یک بندر پرتردد یا احداث تأسیسات تأمین سوخت پاک برای کشتی‌ها، ممکن است در ترازنامه یک سرمایه‌گذار خصوصی رقم چشمگیری ایجاد نکند، اما در ترازنامه سلامت عمومی و حفظ محیط زیست، یک ضرورت غیرقابل انکار محسوب می‌شود. اینجاست که حکمرانی خوب خود را در توانایی تفکیک میان بازده تجاری و ارزش اجتماعی نشان می‌دهد؛ به رسمیت شناختن این دو مقوله مجزا، نخستین گام برای طراحی مکانیسم‌های تأمین مالی متناسب با هر یک است. پذیرش این تمایز، به معنای کنار گذاشتن بخش خصوصی نیست، بلکه هوشمندانه‌ترین شیوه برای حضور مؤثر او در کنار نهادهای عمومی است. پروژه‌هایی که بار اجتماعی سنگینی دارند اما جذابیت مالی چندانی نمی‌آفرینند، نیازمند تزریق منابع عمومی، کمک‌های بلاعوض یا ابزارهای تشویقی ویژه هستند تا ریسک آنها برای ورود سرمایه‌گذار کاهش یابد. در این میان، بانک‌های توسعه‌ای بین‌المللی همچون بانک سرمایه‌گذاری اروپا یا بانک توسعه بین‌آمریکایی، نقشی فراتر از یک وام‌دهنده ساده ایفا می‌کنند. آنها با ارائه تأمین مالی ترکیبی و مکانیسم‌های کاهش ریسک، پلی میان پروژه‌های با ارزش اجتماعی بالا و سرمایه‌گذاران خصوصی محتاط ایجاد می‌کنند. تجربه کشورهای در حال توسعه نشان داده که حضور این نهادها می‌تواند معادله سرمایه‌گذاری در اقتصاد آبی را به کلی دگرگون سازد؛ آنها نه تنها منابع مالی، که اعتبار و اطمینانی را به پروژه تزریق می‌کنند که سرمایه‌گذار خصوصی به تنهایی قادر به تأمین آن نیست. آینده بنادر، در گرو درک عمیق این واقعیت است که برخی سرمایه‌گذاری‌ها را باید با زبان ارزش سنجید، نه با لهجه سود.

جمع‌بندی و مسیر پیش‌رو

آنچه تا بدین جا گفته شد، نه یک آرمان‌گرایی دور از دسترس، که تصویری واقع‌بینانه از الزامات بقا و توسعه در عرصه دریایی فرداست. جهان بنادر و اقتصاد آبی با سرعتی شتابان در حال عبور از دوران ساده‌اندیشی‌های گذشته است؛ روزگاری که صرفاً ظرفیت تخلیه و بارگیری یا وسعت اسکله‌ها ملاک قضاوت بود، جای خود را به عصری داده که شفافیت در برابر اقلیم، ثبات قوانین، امنیت ملی و مشارکت جوامع محلی، همه با هم در ترازوی ارزیابی سرمایه‌گذاران و نهادهای بین‌المللی وزن می‌شوند. در چنین فضایی، تداوم رویه‌های سنتی نه تنها گره‌ای از مشکلات نمی‌گشاید، که به حاشیه‌رانی تدریجی بنادر و کشتی‌رانی کشور از مسیرهای اصلی تجارت جهانی خواهد انجامید. مسیر پیش رو اما با وجود همه دشواری‌ها، با طراحی یک نقشه راه جمعی و اجرای منسجم آن قابل پیمودن است؛ نقشه‌ای که در آن هر یک از بازیگران این عرصه، سهم و مسئولیت روشنی بر عهده دارند. نخستین گام از این مسیر بر عهده دولت‌ها به عنوان نهادهای حاکمیتی و تنظیم‌گر است؛ آنها می‌بایست با تدوین برنامه‌های پایدار اقیانوسی و ایجاد بسته‌های مشوق مالیاتی هدفمند، چارچوبی شفاف و قابل پیش‌بینی برای سرمایه‌گذاری ترسیم کنند. این چارچوب، ضمن پایش هوشمندانه معاملات با النز امنیت ملی، نباید به مانعی بر سر راه سرمایه‌گذاران تبدیل شود، بلکه باید چونان چراغی راهنما، مرزهای مجاز و مسیرهای مطمئن را نشان دهد. در سوی دیگر، نهادهای مالی و سرمایه‌گذاران نیز دیگر نمی‌توانند بی‌توجه به موج تحولات جهانی به مسیر خود ادامه دهند. پیوستن به ابتکاراتی چون اصول پوزئیدون و پیروی از پروتکل سرمایه‌گذاری اقیانوس، دیگر یک انتخاب شرافتمندانه نیست، بلکه شرط ورود به بازی‌ای است که آینده تجارت دریایی در آن رقم می‌خورد؛ آنها باید بیاموزند که تأمین مالی فعالیت‌های مخرب زیست‌محیطی، در بلندمدت خودشان را نیز از مدار رقابت خارج خواهد کرد. صنعت و اپراتورهای بندری نیز در این میان وظیفه‌ای خطیر بر دوش دارند؛ سرمایه‌گذاری در راه‌حل‌های میان‌وجهی برای کاهش ردپای کربن و مشارکت فعال در مشورت‌های عمومی، آنها را از موضع انفعال به کنشگری مؤثر در شکل‌دهی به آینده بدل می‌سازد. اما شاید کلیدی‌ترین حلقه این زنجیره، ایجاد مشارکت‌های استراتژیک میان علم، سیاست و سرمایه باشد. تجربه کشورهایی چون بلیز نشان داده که تنها با تکیه بر داده‌های علمی معتبر و طراحی ابزارهای دقیق سنجش عملکرد، می‌توان از شعارهای پایداری گذشت و به نتایج عینی برای مردم و کره زمین دست یافت. این مشارکت سه‌جانبه، ضامن آن است که سرمایه‌گذاری آبی، از یک مفهوم انتزاعی به منبعی عینی برای بهبود زندگی جوامع ساحلی و حفظ سلامت اقیانوس‌ها تبدیل شود.

نوبت دوم

شرکت ملی پخش آورده های نفتی ایران
منطقه چهارمحال و بختیاری

آگهی مناقصه عمومی همزمان با ارزیابی فشرده (یکپارچه) یک مرحله‌ای

موضوع مناقصه	تاریخ انتشار مناقصه در سامانه ستاد	مبلغ براورد اولیه (ریال)	مبلغ تضمین شرکت در فرایند ارجاع کار(ریال)	مهلت دریافت اسناد از سامانه ستاد	زمان جلسه توجیهی	مهلت بارگذاری پاکات در سامانه ستاد تا تاریخ	تاریخ بازگشائی پاکات
برون سپاری پیمان انبار نفت و سوختگیری هواپیمایی شهرکرد سال ۱۴۰۶-۱۴۰۵	ساعت ۱۰صبح ۱۴۰۴/۱۱/۳۰	۳۹۰/۴۰۴/۵۱۱/۸۸۲	۱۹/۵۲۰/۲۳۰/۰۰۰	ساعت ۱۹ ۱۴۰۴/۱۲/۰۳	ساعت ۹ صبح ۱۴۰۴/۱۲/۱۲	ساعت ۱۶ ۱۴۰۴/۱۲/۱۸	ساعت ۸صبح ۱۴۰۴/۱۲/۱۹

شرکت ملی پخش فرآورده های نفتی ایران- منطقه چهارمحال و بختیاری در نظر دارد مناقصه عمومی همزمان با ارزیابی فشرده (یکپارچه) یک مرحله ای مربوط به مناقصه برون سپاری پیمان انبار نفت و سوختگیری هواپیمایی شهرکرد سال ۱۴۰۶-۱۴۰۵ با کد فراخوان ۲۰۰۴۰۹۲۱۵۴۰۰۰۰۱۳ را از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) برگزار نماید.شایان ذکر است کلیه مراحل برگزاری مناقصه از دریافت اسناد مناقصه تا ارائه پیشنهاد مناقصه گران و بازگشائی پاکات از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد و لازم است مناقصه گران در صورت عدم عضویت قبلی ،مراحل ثبت نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مناقصه محقق سازند. متقاضیان می توانند بعد از انتشار فراخوان در سامانه ستاد نسبت به دریافت اسناد این مناقصه از طریق سامانه تدارکات الکترونیک دولت (ستاد) اقدام نمایند.

شرایط مناقصه گران :

۱- دارا بودن وارائه تصویر گواهی تأئید صلاحیت معتبر مبنی بر انجام کار از اداره کل تعاون ،کار و رفاه اجتماعی استان محل فعالیت.

۲- ارائه تصویر کلیه صفحات اساسنامه شرکت،آگهی تاسیس شرکت ،آگهی ثبتی آخرین تغییرات شرکت و دارا بودن کد اقتصادی و شناسه ملی و ارائه تصویر کارت ملی، شناسنامه مدیر عامل و اعضا هیئت مدیره شرکت و تصویر گواهینامه ثبت نام در نظام مالیات بر ارزش افزوده الزامی است.

۳- تکمیل فرم شماره ۲ حراست الزامی می باشد.

۴- کلیه اسناد شرکت در مناقصه،فرم های پیش نویس قرارداد،شرح کار و مستندات مورد نیاز می بایست با مهر و امضا الکترونیکی درسامانه ستاد بارگزاری گردد ودرجلسه بازگشایی پاکات ،اسناد فیزیکی(کاغذی)و اسناد فاقد امضای الکترونیکی به هیچ وجه مورد پذیرش نیست.

۵- احراز امتیاز قابل قبول بر اساس معیارهای ارزیابی کیفی امتیاز ۶۰ می باشد و همچنین احراز امتیاز قابل قبول بر اساس معیارهای ارزیابی توانمندی بهداشتی،ایمنی و محیط زیست (ارزیابی HSE) احراز امتیاز ۶۰ می باشد .لازم به ذکر است کسب امتیاز قابل قبول ارزیابی توانمندی بهداشتی،ایمنی و محیط زیست(ارزیابی HSE) (احراز امتیاز ۶۰) پیش نیاز انجام ارزیابی کیفی می باشد.

۶- کلیه مناقصه گران می بایست قبل از بارگزاری اسناد مناقصه صورتجلسه توجیهی را از سامانه ستاد دریافت و با علم و آگاهی کامل اعلام نرخ نمایند.

۷- ارائه ضمانت نامه شرکت در فرایند ارجاع کار مطابق با فرمت بارگذاری شده در سامانه ستاد (اسناد مناقصه)و یا تضمین معتبر وجه نقد(رسید فیش واریزی) که دارای اعتبار تا پایان مدت اعتبار پیشنهادات قیمت باشند.شایان ذکر است اصل ضمانت نامه شرکت در فرایند ارجاع کار و یا رسید فیش واریزی می بایست در پاکات به صورت لاک و مهر شده تا پایان وقت اداری اعلام شده ،تحویل کمیسیون مناقصات به آدرس کیلومتر ۵ جاده شهرکرد –اصفهان -شرکت ملی پخش فرآورده های نفتی منطقه چهار محال و بختیاری منطقه گردد شایان ذکر است تضامین ارائه شده توسط بانک پاسارگاد و بانک سپه و کارگزاران آنها و ارائه هرگونه چک قابل قبول نمی باشد

۸- عدم ممنوع المعامله بودن در سطح کلیه شرکت های تابعه وزارت نفت(در صورت محرز شدن ،ضمانت /سپرده شرکت در فرایند ارجاع کار به نفع مناقصه گزار ضبط خواهد شد.

۹- مسئولیت صحت مستندات ارائه شده برعهده متقاضی شرکت در مناقصه بوده و در صورت عدم احراز صحت مستندات در هر مرحله از فرایند مناقصه ضمانت نامه ارائه شده ضبط می گردد.

۱۰- روش بررسی قیمت و ارزیابی مالی در اسناد مناقصه :بر اساس ابلاغیه وزیر نفت ۱۵۰-۲۰/۲ مورخ ۱۴۰۴/۰۴/۳۱ دستورالعمل جدید ارزیابی مالی و تعیین کمترین قیمت متناسب در مناقصات وزارت صنعت نفت می باشد.

اطلاعات تماس دستگاه مناقصه گزار: جهت دریافت اطلاعات بیشتر در خصوص اسناد مناقصه و ارائه پاکات الف : به آدرس استان چهارمحال و بختیاری-شهرکرد- کیلومتر ۵ جاده شهرکرد - اصفهان . شرکت ملی پخش فرآورده های نفتی منطقه چهار محال و بختیاری- با شماره تماس ۰۳۸-۳۳۳۳۵۹۵۲ داخلی ۱۴۲ و ۲۳۵ تماس حاصل فرمائید.

شناسه آگهی: ۲۱۳۰۲۱۸

روابط عمومی شرکت ملی پخش فرآورده های نفتی ایران منطقه چهارمحال و بختیاری

دانشگاه علوم پزشکی بم

فراخوان مزایده عمومی

دانشگاه علوم پزشکی بم در نظر دارد مزایده عمومی به شماره ا-د-۷-۱۱-۱۴۰۴ اجاره داروخانه واقع در کلینیک تخصصی و فوق تخصصی الزهرا(س)را با مبلغ سالیانه ۱۲،۰۰۰،۰۰۰،۰۰۰ ریال به مدت ۱۲ ماه شمسی از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت برگزار نماید. کلیه مراحل برگزاری مزایده از دریافت اسنادمزایده تا ارائه پیشنهاد مزایده گران و بازگشایی پاکت ها از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت ستاد به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد.

تاریخ انتشار مزایده در سامانه : ۱۴۰۴/۱۱/۲۹

مهلت زمانی دریافت اسناد مزایده از سایت:ساعت ۱۸:۰۰ روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۴/۱۲/۰۵

مهلت زمانی ارائه پیشنهاد : ساعت ۰۹:۰۰ روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۴/۱۲/۱۷

زمان بازگشایی پاکت ها: ساعت ۱۰:۰۰ روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۴/۱۲/۱۷

مکان ارائه پاکت (الف) بصورت فیزیکی : آدرس بم بلوار شهید رجائی دانشگاه علوم پزشکی بم دبیرخانه حراست- تلفن ۰۳۴-۴۴۳۴۴۶۰۱ و ۰۳۴-۴۴۳۴۰۳۱۶

دانشگاه علوم پزشکی بم